

- posiłkowo, uchylenie części pkt 1 sentencji wyroku Sądu z dnia 16 września 2013 r. w zakresie, w jakim dotyczy on wnoszącej odwołanie;
- także posiłkowo, obniżenie, według uznania Sądu, grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji z dnia 23 czerwca 2010 r.;
- także posiłkowo, uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 września 2013 r. i odesłanie sprawy do Sądu;

w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W ramach **zarzutu pierwszego** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył dowody, niesłusznie nie uwzględniając wskazanych przez wnoszącą odwołanie — istotnych dla jej stanowiska — faktów, które były przedmiotem rozważań na rozprawie.
- 2) W ramach **zarzutu drugiego** wnosząca odwołanie krytykuje Sąd za to, że uznał odrębne pod względem prawnym i faktycznie niezależne działania za rzekomo jednolite, złożone i ciągłe naruszenie. Ponadto twierdzi ona, że stosując zasadę „jednolitego, złożonego i ciągłego naruszenia” Sąd naruszył prawo wnoszącej odwołanie do sprawiedliwego procesu oraz wymogi prawidłowego wymiaru sprawiedliwości, a także nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku przeprowadzenia kontroli.
- 3) W ramach **zarzutu trzeciego** wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd nie przeprowadził kontroli sądowej w prawidłowy sposób Sąd, a tym samym nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku zapewnienia skutecznej kontroli sądowej zagwarantowanej przez prawo Unii.
- 4) W ramach **zarzutu czwartego** wnosząca odwołanie twierdzi, że nałożona grzywna nie jest uzasadniona wynikiem dokonanej przez Sąd analizy i że jest ona nieproporcjonalna.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-373/10, T-374/10, T-382/10 i T-402/10 Villeroy & Boch Austria i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 grudnia 2013 r. przez Villeroy & Boch

(Sprawa C-644/13 P)

(2014/C 45/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Villeroy & Boch (przedstawiciele: adwokat J. Philippe)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- całkowite uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 16 września 2013 r. wydanego w sprawach połączonych T-373/10, T-374/10, T-382/10 i T-402/10, w zakresie, w jakim w wyroku tym oddalono skargę wnoszącej odwołanie;
- posiłkowo, uchylenie części wyroku Sądu wydanego w dniu 16 września 2013 r.;
- posiłkowo, obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji z dnia 23 czerwca 2010 r.;
- także posiłkowo, odesłanie sprawy do Sądu, do ponownego jej rozstrzygnięcia;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zwraca uwagę na istnienie sprzeczności w dokonanej przez Sąd ocenie środków dowodowych dotyczących całości okoliczności faktycznych we Francji. W zaskarżonym wyroku Sąd dokonał bowiem oceny trzech dowodów w sposób odmienny, a nawet całkowicie przeciwny do tego, w jaki ocenił on te same dowody w równoległych sprawach połączonych T-379/10 i T-381/10 Sanitec, a także T-380/10 Wabco i Ideal Standard, w których skarżące zostały uwolnione od zarzutów dotyczących Francji. Według wnoszącej odwołanie owa fundamentalna sprzeczność, przejawiająca się sformułowaniem przeciwnych wniosków na podstawie tych samych dowodów, narusza zasadę równego traktowania, zasadę in dubio pro reo, a także zaburza logiczną i prawną spójność wyroku Sądu.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo. Twierdzi ona, że Sąd sztucznie pogrupował odrębne pod względem prawnym i faktycznie niezależne działania, aby zakwalifikować je jako złożone i ciągłe naruszenie. Co więcej, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że nie istnieje jakikolwiek stosunek komplementarności pomiędzy działaniami, które ocenił on łącznie.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie krytykuje szczegółowość kontroli przeprowadzonej przez Sąd, który poprzestał jej zdaniem na przeprowadzeniu ograniczonej kontroli, a tym samym nie wyczerpał w pełni swych kompetencji kontrolnych i nie skorzystał w pełni z uprawnienia do zmiany decyzji. Wnosząca odwołanie wywodzi na tej podstawie, że doszło do naruszenia prawa do sprawiedliwego procesu.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie utrzymuje, że nałożona na nią sankcja jest nieproporcjonalna.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-648/13)

(2014/C 45/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez brak, niepełną bądź nieprawidłową transpozycję art.2 pkt 19, 20, 26 i 27; art.8 ust.1, art.9 ust.2., art.10 ust.3 i art.11 ust.5; Załącznika V (pkt 1.3; 1.3.4; 1.3.5; 1.4 i 2.4.1) i Załącznika VII (część A pkt 7.2-7.10) dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z tych przepisów oraz z art.24 te same dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 2 pkt 19, 20, 26 i 27

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej niepoprawną i niepełną transpozycję definicji zawartych w art.2 pkt 19, 20, 26 i 27 dyrektywy 2000/60/WE.

Artykuł 8 ust.1

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej brak w polskich przepisach wymogów odpowiadających specyfikacji obszarów Natura 2000.

Artykuł 9 ust.2

Zdaniem Komisji, transpozycja przepisu art.9 ust.2 dyrektywy 2000/60/WE została dokonana w sposób niepełny lub nieprawidłowy, o ile to dotyczy obowiązku zawarcia w planach gospodarowania wodami w dorzeczach sprawozdania o planowanych krokach dla wdrożenia zwrotu kosztów, które przyczynić się będą do osiągnięcia celów środowiskowych tej dyrektywy.

Artykuł 10 ust.3

Komisja uważa, że Rzeczpospolita Polska nie dokonała transpozycji obowiązku zawartego w art. 10 ust.3 dyrektywy 2000/60/WE, a transpozycja tego przepisu jest kluczowa dla realizacji celów dyrektywy wodnej.

Artykuł 11 ust.5

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłową transpozycję przepisu zawartego w art.11 ust.5 dyrektywy 2000/60/WE, ponieważ zakres stosowania odpowiednich polskich przepisów jest węższy niż w dyrektywie.

Załącznik V

Zdaniem Komisji niektóre punkty Załącznika V nie zostały transponowane do prawa polskiego w sposób satysfakcjonujący mimo dokonania w dużym zakresie transpozycji tego załącznika. Zarzut nieprawidłowej transpozycji dotyczy przede wszystkim zawarcia w planach gospodarowania wodami w obszarze dorzecza szacunków poziomu zaufania (pkt 1.3. 1.3.4 i 2.4.1), monitoringu siedlisk i gatunków na obszarach ochrony (pkt 1.3.5) oraz wyłączenia elementów hydromorfologicznych z klasyfikacji stanu wód (pkt 1.4.2).

Załącznik VII

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłową transpozycję pkt 7.2-7.10 części A tego załącznika z powodu tego, iż przepisy dotyczące programu wodno-środowiskowego kraju należy odróżnić od planów gospodarowania wodami w dorzeczu w rozumieniu Załącznika VII tej dyrektywy 2000/60/WE. Z tego powodu, zdaniem Komisji, powoływane przez władze polskie przepisy krajowe, będące transpozycją art. 11 dyrektywy, nie są wystarczające dla transpozycji wymogów pkt 7.2-7-10 Załącznika VII.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 s. 1; polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 05 P. 275.